

РЕШЕНИЕ

№ 278

гр. Бургас, 20.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на единадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Дарина Анг. Костова

при участието на секретаря Ани Р. Цветанова
като разгледа докладваното от Дарина Анг. Костова Гражданско дело № 20232100100765 по описа за 2023 година

Производството е образувано по повод предявените искове от Т. И. А., ЕГН ***** и К. И. А., ЕГН ***** – двамата от гр. ***, ул. "****", със съдебен адрес: гр. Бургас, ул. „Васил Левски“ № 16, офис 316 чрез адв. Ж.Нейчев – БАК против „ЗД „БУЛ ИНС“ АД, ЕИК: 831830482, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Лозенец, „Джеймс Ваучер“ № 87, с искане ответното дружество да бъде осъдено да заплати на всеки от ищите сума в размер от по 150 000 лв., представляващи застрахователно обезщетение за настъпилите за всеки от тях неимуществени вреди и трайните последици от тях, вследствие смъртта на починалия им **** Н.И.Х., ведно със законната лихва върху всяка от сумите, считано от деня на застрахователното събитие – 19.10.2020г. до окончателното □ изплащане; както и сумите от по 1500лв. за всеки от ищите - имуществени вреди. Молят за присъждане на направените по делото разноски. Представа и ангажира доказателства.

Искът е предявен съобразно правилата за родова и местна подсъдност. Налице са активна и пасивна легитимация за предявяване на настоящия иск.

Последвала е редовна размяна на книжа между страните, съобразно разпоредбите на общото исково производство по гражданскоправни спорове.

До настоящия момент не са станали служебно известни на съда други факти или обстоятелства, които след проверка за възникването им, да водят до извода, че са налице процесуални пречки или не са налице положителни процесуални предпоставки за разглеждане на иска. При това положение е допустим.

Ищите твърдят, че на 19.10.2020г. било осъществено пътно-транспортно произшествие, в което пострадал бил *****та на ищите. Вследствие на него, същият получил несъвместими с живота телесни увреждания, изпаднал в кома и на 12.11.2020г.

починал в МБАЛ Бургас.

По повод гореописаното пътно-транспортно произшествие било образувано наказателно дело, което приключило с присъда по НОХД № 600/2022г. по описа на БОС, с която виновният водач И. Н. Н. бил признат за виновен и осъден на две години лишаване от свобода.

В изпълнение на законовите си задължения ищците предявили и заявили пред ответното дружество претенция за заплащане на обезщетения за неимуществени вреди в размер на 150 000лв. за всеки от тях, ведно с лихвите от датата на предявяване на настоящата претенция, както и за заплащане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 3000лв. – по 1500лв. за всеки от ищците.

Посочва се, че процесното МПС с ДК №А 77 53 КК било застраховано в ЗД „Бул Инс“ АД и била сключена застраховка „гражданска отговорност“, за която била издадена полица № GA 78522358 на ЗД „Бул Инс“ АД.

Видно било от претенция вх. № ОМ-01078/03.01.2023г. на „Бул Инс“ АД София, че ищците са изпълнили задължението си по чл. 380 КЗ.

Ищците заявяват, че приживе **** им бил здрав и много жизнен човек. Въпреки възрастта си нямал хронични заболявания. До момента на катастрофата живеели в една обща къща, в която всеки имал отделно жилище. Винаги бил готов да помага и при отглеждането на децата и в ежедневните семейни задължения. Смъртта му довела до огромна болка и страдание за всички. Той бил опората и примера в живота им. Тази болка щяла да им тежи до края на живота им.

Ответникът по делото, на когото съдът е изпратил препис от исковата молба и приложенията към нея, в срок е депозирал писмен отговор. Оспорва предявените против него искове по размер, както и оспорва началната дата на претендираната законна лихва. Потвърждава наличието на валидно застрахователно правоотношение относно лек автомобил „Мазда5“, рег. № А 7753 КК към датата на ПТП – 19.10.2020г.

Оспорва се обаче описаният в исковата молба механизъм на ПТП, като твърди, че двамата участници в него – И. Н. Н. и И.А.А. в еднаква степен допринесли за неговото настъпване, т.е. твърдят наличие на съпричиняване на вредоносния резултат. Оспорва се и началната дата на претенцията за лихва за обезщетение за неимуществени вреди считано от датата на деликта. Счита, че приложимата норма относно датата, от която се дължи лихва за забава била специалната разпоредба на чл. 497 Кодекса за застраховането.

Ответникът заявява, че наличието на съпричиняване на вредоносния резултат се изразява в следното: Починалият И.А.А. предприел завой наляво и пресичане на пътя с предимство, като не съобразил поведението си с движещия се на път с предимство лек автомобил „Мазда 5“, като така поставил себе си и останалите участници в движението в превишен риск. Така той в изключително висока степен съпричинил вредата си в голяма степен, защото при адекватни действия, т.е. ако е изчакал преминаването на движещия се по пътя с предимство лек автомобил, можел да избегне удара с лекия автомобил, като съобрази

поведението си с останалите участници в движението. Пострадалият нарушил разпоредбите на императивните разпоредби на ЗДвП, като конкретното му виновно и противоправно поведение създавало предпоставка за ПТП и вредоносните последици от ПТП. Съпричиняването на ПТП и на последиците него от страна на починалия И. А. било изрично установено в мотивите към Присъда № 40/13.09.2022г. постановена по НОХД № 600/2022г. на Окръжен съд – Бургас. Според ответника размера на търсеното обезщетение за неимуществени вреди било изключително завишено и следвало да бъде намалено с ½ с оглед съпричиняването. Оспорват се и исквете за имуществени вреди и по основание и размер.

С доклада по делото съдът е указал на ищците, че следва да докажат наличието на следните предпоставки (юридически факти): Наличието на валидна застраховка “Гражданска отговорност” към ответното дружество; твърдените в исковата молба претърпени неимуществени вреди от виновното поведение на водача на застрахования при ответника лек автомобил и техния размер; причинната връзка между ПТП и причинените вреди.

Съдът е указал на ответното дружество, че в негова е доказателствена тежест е да установи при условията на пълно и главно доказване възражението си за съпричиняване на вредоносния резултат по описания в писмения отговор начин. Ответникът следва да проведе пълно обратно доказване за оборване на установено от закона предположение, а именно презумпцията за вина на водача на застрахованото при него моторно превозно средство по чл.45, ал.2 от ЗЗД.

На основание чл. 146, ал. 1, т. 5 и чл. 146, ал. 2 съдът е указал на страните, че съгласно чл. 153 и чл. 154, ал. 1 от ГПК всяка страна е длъжна да установи спорните факти, на които основава своите искания или възражения, както и връзките между тях.

При така дадената от съда правна квалификация ищцовата страна е длъжна да установи при условията на пълно и главно доказване, че е претърпяла неимуществени и имуществени вреди от виновното поведение на водача на застрахования при ответника автомобил и техния размер; причинната връзка между ПТП и причинените вреди.

Ответникът-застрахователно дружество носи тежестта да установи всички свои правоизключващи, правоунищожавщи и правопогасяващи възражения, както и възражението за съпричиняване на вредоносния резултат.

В изпълнение на разпоредбата на чл. 380 от КЗ, пострадалият е предявил претенцията си за изплащане на обезщетение пред ответното застрахователно дружество, за което била заведена щета с вх. № 2894/ 04.08.2020 г., но и към настоящия момент не им било платено обезщетение.

Съдът приема, че са налице доказателства за осъществяване на процедурата по чл.380 от КЗ, поради наличието на представени и неоспорени писмени доказателства за обстоятелството, че ищците са предявили претенцията си писмено пред ответника, за което била заведена щета с вх. № 22100178813 г. по заявление за изплащане на имуществени

вреди от 17.06.2022 год./л. 127 и сл./ и щета № 2310000122 за същото ПТП за неимуществени вреди по заявление по чл.380 от Кодекса за застраховането от 03.01.2023 год. /л.9/, но и към настоящия момент не им било платено обезщетение.

Бургаският окръжен съд като прецени, че са налице процесуалните предпоставки и липсват процесуални пречки за разглеждане на делото, приема предявените иски за допустими.

Бургаският окръжен съд, след съвкупна преценка на доказателства по делото, с оглед изразените становища и съобразно закона, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Правно основание на иска: Предявени са обективно и кумулативно съединени осъдителни иски с правна квалификация - чл. 432, ал. 1 КЗ и чл.86 от ЗЗД.

Предявени са субективно и обективно кумулативно съединени осъдителни иски от Т. И. А., ЕГН ***** и К. И. А., ЕГН ***** – двамата от гр. ***, ул. "****", със съдебен адрес: гр. Бургас, ул. „Васил Левски“ № 16, офис 316 чрез адв. Ж.Нейчев – БАК против „ЗД „БУЛ ИНС“ АД, ЕИК: 831830482, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Лозенец, „Джеймс Ваучер“ № 87, с искане ответното дружество да бъде осъдено да заплати на всеки от ищите сума в размер от по 150 000 лв., представляващи застрахователно обезщетение за настъпилите за всеки от тях неимуществени вреди и трайните последици от тях, вследствие смъртта на починалия им **** Н.И.Х., ведно със законната лихва върху всяка от сумите, считано от деня на застрахователното събитие – 19.10.2020г. до окончателното □ изплащане; както и сумите от по 1500лв. за всеки от ищите - имуществени вреди. Молят за присъждане на направените по делото разноски. Представят и ангажират доказателства.

Съдът приема за безспорни следните факти: Наличие на валидно застрахователно правоотношение относно лек автомобил „Мазда 5“, рег. № А 7753 КК към датата на ПТП – 19.10.2020г.

Съгласно чл. 300 ГПК съдът приема за ненуждаещи се от доказване на следните факти: извършено деяние; неговата противоправност и виновността на дееца.

С Присъда № 40 от 13.09.2022 год. , постановена по н.о.х.д. № 600/2022 год. е признат И. Н. Н. за виновен в това, че на 19.10.2020 г. в гр. Бургас, на П-79, в района на км 64,10, при управление на моторно превозно средство - лек автомобил марка “Мазда 5“ с регистрационен № А 7753 КК, е нарушил правилата за движение по пътищата, визирани в Закона за движението по пътищата , а именно:

- чл. 20, ал.1 от Закона за движение по пътищата (ЗДП), съгласно който: „Водачите са длъжни да контролират непрекъснато моторните превозни средства , които управляват“ и чл.21, ал.2 „когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава е различна от посочената в ал. 1, това се сигнализира с пътен знак“ , във връзка с чл. 47, ал. 3 от ППЗДвП, с което е допуснал пътно-транспортно произшествие с лек автомобил марка „Рено“, модел „Меган“, с регистрационен № А 3694 ВК и по

непредпазливост е причинил смъртта на водача на същия – И.А.А. к ЕГН *****, за което на основание чл.343, ал.1 , б. „в“, вр. с чл. 342, ал.1 от Наказателния кодекс, вр. с чл.20, ал. 1, чл.21, ал. 2 от ЗДвП и при условията на чл.58а, ал.1 от НК е осъден на лишаване от свобода за срок от две години и четири месеца, като изпълнението на наказанието е отложено на основание чл.66, ал. 1 от Наказателния кодекс.

На основание чл. 300 от Гражданския процесуален кодекс, за съда е задължителна постановената присъда на наказателния съд по отношение на това дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца.

Съдът като съобрази представените от страните писмени доказателства, задължителната за съда цитираните по-горе присъди, както приложеното н.о.х.д. 600/2022 год., събраните писмени и гласни доказателства и приетата по делото съдебно автотехническа експертиза, приема да установено следното :

На 19.10.2020 г., около 8,00 часа И. Н. Н. при управление на моторно превозно средство - лек автомобил марка “Мазда 5“ с регистрационен № А 7753 КК по път II-79, в района на км 64,10, е приближил Т- образното кръстовище на пътя с ул. „Ал. Стамболийски“ и не е спазил знак „В 26“, с който е ограничена скоростта до 60 км.ч. и се е движел със скорост около 120 км.ч., като се е ударил в извършващият ляв завой лек автомобил марка „Рено“, модел „Меган“, с регистрационен № А 3694 ВК и по непредпазливост е причинил смъртта на водача на същия – И.А.А.. Пострадалият се е движел по същият път в противоположна посока и е извършвал ляв завой , преди което се е престоил в лентата за завиване и е спрял, като предното му ляво колело се е намирало в лентата на движение на лекия автомобил марка “Мазда 5“, след което е продължил да пресича лентата на движение на лекия автомобил марка “Мазда 5“. В мотивите към присъдата изрично са обсъдени наведените доводи за съпричиняване и същите са отхвърлени като неоснователни.

Същият механизъм за настъпване на процесното пътно-транспортно произшествие е установен и от приетата съдебно автотехническа експертиза по делото.

Съдът приема , че виновен за настъпване на пътнотранспортното произшествие осъдения водач на лекия автомобил марка “Мазда 5“, поради което приема , че не е налице съпричиняване .

При така установената фактическа обстановка, се налагат следните правни изводи:

С договора за застраховка “гражданска отговорност”, застрахователят се задължава да покрие в границите на определената в застрахователния договор сума отговорността на застрахования за причинените от него на трети лица имуществени и неимуществени вреди, които са в пряк и непосредствен резултат от застрахователното събитие по аргумент от чл. 429, ал. 1 КЗ.

Член 477 КЗ установява задължително застраховане срещу гражданска отговорност на собствениците, ползвателите, държателите и всички лица, които извършват фактически действия по управлението или ползването на моторното превозно средство на законно

основание.

По силата на този вид задължителната застраховка “гражданска отговорност”, застрахователят покрива отговорността на застрахованите физически и юридически лица за причинените от тях на трети лица имуществени и неимуществени вреди, свързани с притежаването и/или използването на моторни превозни средства, за които застрахованите отговарят съгласно българското законодателство или законодателството на държавата, в която е настъпила вредата – чл. 477, ал. 1 КЗ.

Член 432 КЗ урежда прекия иск на увреденото лице срещу застрахователя по застраховка “гражданска отговорност”, което право е имуществено притезателно право. Основанието за неговото възникване е както съществуваща застраховка “гражданска отговорност”, така и гражданската отговорност на застрахования. С изпълнението от страна на застрахователя се погасява не само прякото право, но и правото, с което увреденият разполага по силата на деликтното правоотношение със застрахования. Прякото право се намира в определено съотношение и взаимодействие както с правото на увредения срещу граждански отговорното лице, така и с правото на застрахования по силата на застрахователния договор. То възниква едновременно с правото на деликтното обезщетение и е функционално обусловено от него. Прякото право не може да се породява, ако третото лице няма притежание, основаващо се на гражданската отговорност на застрахования.

Прякото право и правото на деликтно обезщетение съществуват успоредно и се намират в съотношение на алтернативност, а не на кумулативност или субсидиарност – Тълкувателно решение № 1/2015 на ОСТК на ВКС.

Съгласно Тълкувателно решение № 2/2012 год. на ОСТК на ВКС - отговорността на застрахователя в хипотезата на чл. 432, ал. 1 КЗ при застраховка „гражданска отговорност” е функционално обусловена от отговорността на прекия причинител на застрахователното събитие.

В настоящия случай страните не спорят по наличието на застраховка гражданска отговорност на автомобила.

В настоящото производство се събраха доказателства за извършено нарушение на правилата за движение по пътищата от водача на застрахованото МПС.

Ищците са предявили претенцията си за изплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди пред ответника, но ответното дружество не е изплатило обезщетение. Заявленията по чл.380 от ГПК са подробно описани по-горе. По отношение на имуществените вреди заявлението е от 17.06.2022 год. , като застрахователят е поискал представяне на документи от ищците на същата дата. По отношение на неимуществените вреди заявлението е подадено на 03.01.2023 год.

Няма доказателства и не се твърди да е налице изричен отказ от страна на застрахователя, но както в отговора на исковата молба, така и в хода на делото не се оспорва , че ищците са предявили претенцията си през застрахователя , поради което съдът приема , че е изпълнена процедурата по чл.380 от КЗ и искът е допустим.

Размерът на дължимото обезщетение в конкретния случай следва да се определи при съблюдаване на установената фактическа обстановка, описана по-горе.

За конкретния размер съдът съобрази принципа на справедливост по чл. 52 ЗЗД, относимата съдебната практика, отчете момента на настъпване на деликта, икономическите условия и лимитите на застрахователя, възрастта на ищеца към датата на увреждането, степента на увреждането, проведеното лечение и степента на възстановяване, продължителността на лечението, както и продължителността и интензитета на претърпените болки и страдания, установени със събраните гласни доказателства.

Въз основа на събраните гласни доказателства, разпит на приятел на ищите, съдът констатира, че ищите и **** им са били изключително близки, като въпреки, че и двамата ищци имат собствени семейства връзката с **** им не е прекъсвала и между тях е съществувала обичайната за **** и деца емоционална близост. Поради горното, съдът приема, че за ищите са настъпили тежки последици в психологичен план, непреодолима мъка от настъпилата загубата на **** им. Лишаването им от отношенията с него, мисълта, че загубата е окончателна и необратима е довела до тъга и самота, които ищите винаги ще търпят. При определяне на размера на обезщетението съдът съобрази и напредналата възраст на починалия, който към датата на смъртта си е бил на почти ** години, което се равнява на среднестатистическата продължителност на живота на мъжете в района, съобразно данните на Националния статистически институт.

С оглед на горното съдът приема, че справедливо обезщетение за претърпените травми е в размер на по 90000 лв. за всеки от ищите.

По отношение на претърпените имуществени вреди състоящи се в стойността на погиналото вещ – лек автомобил „Рено Меган“, съдът кредитира заключението на вещото лице Бохосян и приема, че искът е доказан в размер на 1852,50лв. Не са представени доказателства за извършването от ищите на разходи за погребение, поради което съдът счита, че искът в тази част е недоказан по основание и размер.

Не спори за датите, на които пред застрахователя са постъпила извънсъдебни претенции от ищите. Съдът приема, че са налице доказателства за осъществяване на процедурата по чл.380 от КЗ, поради наличието на представени и неоспорени писмени доказателства за обстоятелството, че ищецът е предявил претенцията си писмено пред ответника. Съдът отчита, че към тази дата не е била налице влязла в сила присъда, с която да е установена вината на водача на застрахованото МПС, поради което към тази дата ответното дружество правилно е преценило, че не са налице предпоставки за заплащане на обезщетение. Ищецът не е представил доказателства за изпълнение на задължението си да представи на застрахователя някой от документите по чл.496, ал.3 от КЗ, а ответното дружество не е представило доказателства да е отправило уведомление по чл.496, ал.4 от КЗ.

Исковата молба е подадена на 24.04.2023 год., а присъдата, постановена по н.о.х.д. № 600/2022год. на Окръжен съд Бургас е влязла в сила на 29.09..2022 год., поради което съдът приема, че на основание чл.497, ал.1 от КЗ едва от този момент за ответното дружество се е породило задължението да определи размера и да заплати обезщетение.

Последица от забавата на застрахователя е задължението му на основание чл. 497, ал. 1, т. 2 КЗ да заплати законна лихва върху обезщетението, считано от 29.12.2022 год. – след изтичане на тримесечния срок по чл.497, ал.1, т.2 от КЗ.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ищците имат право на съдебно деловодни разноски в размер на 59,43 % от извършените , а именно 4754.40 лв. от общо 8000 лв., съобразно представения списък по чл.80 от ГПК от процесуалния представител на ищците. На ответника следва да бъдат заплатени от ищците разноски в размер на 40,57 % от извършените съдебно-деловодни разноски, доказани за 350 лв. или 141.99лв.

По отношение на претендираното от ответник адвокатско възнаграждение съдът съобрази следното : Следвайки линията на разсъждения на Съда на ЕС по дело С – 438/22, в мотивите на което Съдът приема, че противоречат на общностното право наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, нарушава забраната по член 101, параграф 1 ДФЕС, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба, включително когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги. Поради горното, съдът намира, че следва да извърши самостоятелна преценка за размера на адвокатското възнаграждение, което да присъди в полза на ответното дружество.

По делото са представени шест договора за правна защита и съдействие по всеки от исковете за неимуществени вреди , имуществени вреди – разноски за погребение и обезщетение за погиналия автомобил за всеки от ответниците, за общата сума от 28080 лв. – адвокатско възнаграждение с ДДС.

Съдът намира, че така претендираното адвокатско възнаграждение от 28080 лева е прекомерно предвид характера и сложността на спора и интензитета на участието на адв. Гочев в процеса, със следните аргументи : Адвокат Гочев не се е явил в нито едно от проведените четири открити съдебни заседания , като е подавал писмени становище с искания съда да задава от негови име , неговите въпроси към призования по негово искане свидетел и назначената по негово искане съдебно автотехническа експертиза. За заседанието по същество е представил становище , в което възпроизвежда аргументите си , изложени в отговора на исковата молба. Видно от текста на чл.7 от Наредба № 1 адвокатското възнаграждение се определя за процесуално представителство на страна по дело, поради което съдът счита , че независимо от броя на ответниците и броя на предявените от тях искове, на адвоката на ответника се дължи общо възнаграждение по делото , определено въз основа на материалния интерес по същото, което в конкретния случай следва да бъде определено върху размер от 306000лв. и е в размер на 16890 лв. , изчислено по чл.7, ал.2, т.5 от Наредба № 1. Същото следва да бъде редуцирано съобразно уважената част от иска до размер от 6852.27 лв. без ДДС - 8222.72 лв. с ДДС и допълнително редуцирано с 50 % предвид сложността на делото , по което съдът е

приложил чл.300 от ГПК относно значителна част от обстоятелствата , подлежащи на доказване по този вид искове. С горните аргументи , съдът счита , че следва да присъди в полза на ответника адвокатско възнаграждение в размер на 4111.36 лв.

В тежест на ответника следва да бъдат възложени и направените от съдебната власт разноси за сметка на бюджета извършени в размер на 650 лв. и дължими, съобразно уважената част от исковете в размер на 386.30 лв. , както и държавна такса в размер на 7274.23 лв.

Мотивиран от горното Бургаският окръжен съд,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Т. И. А., ЕГН ***** и К. И. А., ЕГН ***** – двамата от гр. ***, ул. "****", със съдебен адрес: гр. Бургас, ул. „Васил Левски“ № 16, офис 316 чрез адв. Живко Нейчев – БАК да заплати на Т. И. А., ЕГН ***** и К. И. А., ЕГН ***** – двамата от гр. ***, ул. "****", със съдебен адрес: гр. Бургас, ул. „Васил Левски“ № 16, офис 316 чрез адв. Живко Нейчев – БАК да заплати на всеки от ищите сума в размер от по 90 000 лв., представляващи застрахователно обезщетение за настъпилите за всеки от тях неимуществени вреди и трайните последици от тях, вследствие смъртта на починалия им **** И.А.А., ведно със законната лихва върху всяка от сумите, считано от деня на застрахователното събитие – 29.12.2022г. до окончателното □ изплащане; както и сумата от по 926.25 лв. за всеки от ищите - имуществени вреди , ведно със законната лихва върху сумите, считано от 29.12.2022 г. до окончателното им изплащане, както и разноси по делото в размер на 4754.40 лв., по 2352,20 лв. за всеки от ищите, като отхвърля претенциите за главница, мораторна и законна лихва над уважения размер , като неоснователни.

ОСЪЖДА Т. И. А., ЕГН ***** и К. И. А., ЕГН ***** – двамата от гр. ***, ул. "****", със съдебен адрес: гр. Бургас, ул. „Васил Левски“ № 16, офис 316 чрез адв. Живко Нейчев – БАК да заплатят на Т. И. А., ЕГН ***** и К. И. А., ЕГН ***** – двамата от гр. ***, ул. "****", със съдебен адрес: гр. Бургас, ул. „Васил Левски“ № 16, офис 316 чрез адв. Живко Нейчев – БАК разноси по делото в размер на 4253.35 лв. , всеки от ищите по 2126.67 лв.

ОСЪЖДА „ЗД „БУЛ ИНС” АД, ЕИК: 831830482, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Лозенец, „Джеймс Ваучер” № 87 да заплати на съдебната власт , по сметка на Окръжен съд Бургас съдебни разноси в размер на 386.30 лв. и държавна такса в размер на 7274.23 лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба в двуседмичен срок от

съобщаването му пред Апелативен съд Бургас.

Съдия при Окръжен съд – Бургас: _____